

DOMINIK DÁN

NA PODPATCÍCH

NA PODPATCÍCH

Dominik Dán
NA PODPATCÍCH

sloart

Text © Dominik Dán 2011
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r.o., Praha 2019

ISBN 978-80-7529-775-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Dux femina facti.

Žena je původcem činu.

(Vergilius)

Věnuji Evě Markovičové a Marianu Schmiedovi.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Urbanové,
Ing. Miroslavu Šimoničovi, MUDr. Denisi Valentovi,
PhD., MUDr. Jaromíru Chorváthovi, MUDr. Dušanu
Rapošovi, CSc.

1

KVĚTEN 1998

Zvonilo.

Ředitelka gymnázia Kristýna Jánska sebou šklubla a překvapeně zvedla zrak od dopisu a fotografií rozložených po stole. I když měla na zápěstí dámské tissotky a přesný čas jí ukazoval i mobil pohozený u kalendáře, stejně ze zvyku zvedla zrak a zkontrolovala hodiny nade dveřmi.

Zvonilo přesně jako vždy.

Šikovým trhnutím zápěstí odhodila fotografii zasazenou mezi dvěma prsty a počkala, až přestane kroužit a klouzat po lesklém povrchu stolu a zastaví se u těžítka. Teprve pak se opřela o měkké čalounění opěradla a zvadla. Tupě zírala na nástěnné hodiny nade dveřmi a čekala, až se zvonek unaví.

Byla šokovaná, vyděšená, zmatená, ale nejvíc ji překvapil pocit bezmoci. Vůbec nevěděla, co má dělat. Vlastně si úplně jasně uvědomovala, že nemůže dělat vůbec nic. V takové situaci se ještě nikdy neocitla, nikdy nic podobného neřešila, ačkoli...

S tím svým hajzlem už si užila svoje a poslední dobou jako by s ním šli všichni čerti, ale tohle! Proč to muselo zajít až tak daleko? Co vlastně chce? Opravdu ji chce úplně zničit? Co z toho bude mít? K čemu je to dobré? Vždyť mu jasně řekla, že dostane všechno, na co jen pomyslí, jen ať už ji nechá na pokoji. Myslela si, že už vyřešili všechno, ale mýlila se. Mýlila se jako už tolikrát předtím. Všechno pokračovalo a asi i pokračovat bude, a konec byl v nedohlednu. Právě z tohoto faktu vyvěral ten hloupý pocit bezmoci – přiváděl ji k zoufalství, byla proti němu bezmocná. Už roky bezmocná...

Sklonila se nad stůl a ještě jednou si prohlédla poslední fotografii. Detail na vyholený ztopořený falus nekončil žaludem, ale rozevřenými rty a vpadlými tvářemi. Byly to její rty. Její tvář se dala identifikovat se stoprocentní jistotou, i když ji deformovaly vpadlé tváře a křečovitě zavřené oči.

Falus dokázala taky identifikovat a taky se stoprocentní jistotou. Zbylé fotografie ji nezajímaly, byly to jen trapné variace na to samé téma, pouze se na některých daly rozpoznat tváře obou aktérů.

„Panebože, jak... kde...?“ tiše zasténala.

Vlastně už znala odpověď i na tyto otázky, zeptala se jen tak. Vzala si dopis. Očima běhala po textu z počítačové tiskárny a hledala to podstatné. Konečně našla odstavec, který ji zajímal nejvíc.

... a proto se nemusíte bát, nevydírám Vás a nechci od Vás ani korunu, ani žádné výhody. Udělal jsem to proto, protože právě Vy jste před čtyřmi lety pomohla mému synovi u maturity a já vím, že to pro Vás tehdy nebylo jednoduché. Můj kluk mohl skončit bez maturitního vysvědčení s injekční stříkačkou v kapse v partě flákačů, ale Vy jste mu důvěřovala a dnes je ve čtvrtém ročníku medicíny. Dokážu ocenit, co jste pro něj a pro celou moji rodinu udělala, a fotografie jsem Vašemu manželovi neodevzdal. Vymluví se, že se kamera porouchala, vrátím mu zálohu a už nebudu pokračovat. Dovolte mi jedno upozornění vyplývající z dlouholeté praxe: on pokračovat bude a najme si jiného. Upozorňuju Vás, abyste byla opatrná a teď, když už víte, jak daleko je ochotný zajít, jste přijala opatření a začala se bránit. Několikrát jsem se s ním setkal a jeho řeči na Vaši adresu mě ujistily v podezření, že bude pokračovat a zajde tak daleko, jak mu umožníte. Nechci dramatizovat, ale asi nebudu daleko od pravdy, když Vám povím, že je v ohrožení i Váš život anebo přinejmenším zdraví...

Kristýna si při těch slovech podvědomě promnula tvář. Poslední facku od svého manžela dostala včera večer, první v den, kdy mu oznámila, že se přihlásila na večerní maturitu. Kolik jich bylo mezitím, nedokáže spočítat nikdy, i když si po maturitě udělala také univerzitu a absolvovala státnice z matematiky. Tak vysoká čísla nevyučují ani na univerzitě. Přeskočila odstavec a četla dál.

... a všechny jsem zničil. Těch pět, co máte teď před sebou, je posledních pět exemplářů, a když je spálíte – určitě to udělejte! –

nezůstanou už žádné důkazy. Omlouvám se za to, co jsem prostřednictvím svojí techniky viděl, ale je to moje práce, nic víc na omluvu a vysvětlení uvést nemůžu. Mimochodem, nemáte se za co stydět, jste krásná žena. Těch posledních pět jsem Vám poslat musel, jinak byste mi nevěřila, to musíte uznat. Dopis bez fotografií byste hodila do koše a nebrala byste moje varování vážně, ale to jsem nemohl riskovat.

Souhlasně přikývla, měl pravdu. Našla si v dopise jiný odstavec.

... a tehdy se choval jako šílenec. Asi to nemáte doma lehké. Oči mu doslova svítily a celý se třásl. Nabídl mi padesát tisíc, pokud se Vám něco stane, a naznačil mi, že se Vám může stát i něco opravdu vážného, co nerozhodíte, že rád připlatí. Samozřejmě jsem odmítl a vyhodil jsem ho, ale mám podezření, že to myslel smrtelně vážně a půjde si za svým cílem.

Ruce si opřela o hranu stolu, protože se jí zase začaly třást. Četla ten odstavec už potřetí a pokaždé se jí roztrásl. Na mlácení si zvykla, ale tohle byla silná káva. Byla to až příliš konkrétní hrozba a prostoupil ji strach. Četla dál.

Na závěr už jen jedna prosba a jedna rada. Uznáte sama, že kvůli Vám tímhle dopisem dost riskuju, proto Vás prosím, abyste jak fotografie, tak dopis bezodkladně spálila. Určitě je neschovávejte na bezpečné místo, protože pro takové dokumenty bezpečné místo neexistuje, věřte mi. Zničte je a soustřeďte se na další úder, který bude určitě následovat. Váš manžel ví o Vás a o vaší nevěře všechno, a nejen o ní. Dostal anonymní dopis, nějaký Váš nepřítel si s Vámi vyřídil účty tím nejpodlejšším způsobem, jaký znám. Ukázal mi ho, četl jsem ho, byla tam spousta nechutností, ale taky hodně, až moc hodně podrobností. Toho křiváka máte hodně blízko u sebe, někdo z rodiny, z pracoviště... popřemýšlejte. Dopis mě velmi přesně navigoval, kam mám umístit kameru a kdy tam budete, a v ničem se nemýlil. Kromě toho mi Váš manžel navykládal věci, že... no prostě jsem si jistý, že bude pokračovat a že Vám hrozí nebezpečí. Připravte se a číňte protiopatření, to je moje poslední rada. Jinak Vás neštěstí zastihne nepřipravenou a překvapenou. Nepátrejte po mně, stejně si mě najmout nemůžete a víc Vám už říct nedokážu, nechci a nemůžu.

Podpis Váš přítel byl také dílem tiskárny. Kromě něj žádné jméno, žádný podpis. I tak mu byla vděčná, jakkoli představa, že viděl celou kazetu a všechno, co se v pokoji jejich

oblíbeného motelu dělo, ji přiváděla do rozpaků. Ale lepší, když to viděl on, a ne její manžel.

Složila dopis a shrnula fotografie. Upravila je, aby lícovaly, a vložila je zpátky do žluté obálky bez adresáta a bez odesílatele. Adresu nebylo třeba psát, dopis nešel poštou, našla ho ráno za stěrači. Sevřel se jí žaludek, sotva ho spatřila, a když se snažila otevřít auto, vypadly jí klíče, tak se jí roztráslly ruce. Už tušila, že se něco chystá, a tušení se potvrdilo, sotva v kanceláři obálku otevřela.

Teď si vzpomněla... když se blížila k autu, motal se okolo chlapík, takový neurčitěho věku a pohlaví, řekla by u soudu. To byl on! Určitě to byl on. Profesionál jako on by tak důležitou obálku nenechal jen tak zastrčenou za stěrači. Přesně věděl, kdy ráno odjíždí do práce, a dal jí ji za stěrače těsně předtím, a hlídal ji, aby se nedostala do nepovolaných rukou. Až když došla k autu a on jasně viděl, že obálku spatřila, odešel.

Byl to on, jenom škoda, že si ho vůbec nevšimla, mohl se jí hodit. Škoda, už byl pryč a už ho asi nikdy nevypátrá, protože takových budižkničemů, co se ve čtvrtém ročníku začali flákat a potřebovali dokopat k maturitě, byly přehršle. I před čtyřmi lety. Každý rok na jejím gymnáziu maturovaly čtyři třídy, to je spousta dětí, i když kdyby opravdu chtěla a vytáhla by si ročenky z toho období a potrápila paměť... ale ne! On nechtěl, aby po něm pátrala, a rozhodla se, že ani nebude, byla mu to dlužná.

Měl pravdu, měla by se soustředit na důležitější věci. Ze zásuvky ředitelského stolu vytáhla barevný obal, vložila do něj žlutou obálku, pár výtisků starých novin a obal zavázala. Došla ke dveřím, opatrně je pootevřela a nakoukla do chodby. Rychle je přibouchla a opřela se o ně zády. „Přeskočilo mi?“

Zavrtěla hlavou a povzdechla si. Vždyť je tu ředitelka, nemusí se plížit po vlastní škole! Rázně vykročila, prošla chodbou ke schodišti na protější straně a seběhla do kotelny.

„Pane Zemaně! Pane Ze...“

„Tady! Tady sem!“ ozval se topič a vyšel zpoza rohu. „Paní ředitelko, proč se obtěžujete?“ usmál se, když poznal návštěvnici. „Eště se tu umažete. Stačí zavolat, přišel bych nahoru.“

„Není třeba, já jsem chtěla přijít sem k vám. Víte, mám tu něco...“ a podala mu barevný obal. „Dělala jsem si pořádek ve skříni a našla jsem staré fotky ze školení, víte co, taky fotky po školení, večer v baru a u ohně a tak...“

„No a?“ nechápal topič, ale obal převzal.

„Nemusí to každý vidět a hodit to jen tak do koše...“ zase nechala větu nedokončenou.

„Aha!“ pochopil topič.

Přešel ke starému masivnímu kotli a otevřel dvířka. Ohlédl se, zda správně pochopil. Ředitelka přikývla. Obal zmizel v plamenech a topič rychle zavřel.

„Děkuju. A když už jsem tu, co dělá ten nový, plynový?“

„Odstávka, dyť už je květen. Sama ste říkala, že nám zas seškrtili finance na vytápění, tak musí stačit tenhle.“

„Ale jinak funguje, ne?“

„Jako hodinky.“

„To jsem ráda. Je nový, měl by sloužit aspoň třicet let, pokud ne navěky... za ty peníze. Tak ještě jednou děkuju a na shledanou.“

„Nashle,“ odpověděl topič a vyprovodil ji pohledem.

Nemohl si to nechat ujít. Ten pohled stál za to. Ředitelka už měla čtyřicítka za sebou, ale jen opravdu krátce, kdy to slavila... rok je to? Ani ne! Pár měsíců po čtyřicítce, ale postavu má jako sviňa. To nebyl jeho výraz, on by ředitelce nikdy tak mrzce neřekl, ale školník a zahradník v jedné osobě, Vilo, ten se jejího zadečku nedokázal nabažit, ten ji takhle tituloval.

„Dneska má zase ten béžovej kostýmek, sviňa jedna! Vypadá v něm k sežrání, svinsky dobře. Kdybych si dodělal maturitu a oholil se, troufnul bych si, normálně bych si troufnul a oslovil bych jí – a pozval bych jí na večeři. Ale takhle? Copak se bude zahazovat? S chlapem bez maturity? Posral sem si to sám, uznávám, ale jinak vypadá božsky, co říkáš?“ skučel, když občas přišel na návštěvu do kotelny.

Dali si marsku, otevřeli desítku pivo a fantazirovali, jak se dostat ředitelce pod sukni. Nebyli sami. Nejméně deset členů profesorského sboru si nad tím lámalo hlavy, a to měli na škole jen osm profesorů. A všichni třetíci a čtvrtáci na tom byli stejně.

Ředitelka vyběhla po schodech, topič se sehnul až k zemi, aby lépe viděl, prošla chodbou zpátky do kanceláře, opřela se o dveře a vydechla jako po maratonském běhu.

„To bychom měli,“ zamumlala a opatrně si sedla na svoje místo.

Ještě váhala. Mobil ležel před ní na stole. Pokud ho nezvedne a nezavolá jí, zůstane ředitelkou, ve chvíli, kdy ho zvedne, stane se spolupachatelkou. Jeden jediný telefonát ji může katapultovat do výšin rajskeho klidu anebo srazit do hlubin, odkud není návratu. Hop anebo trop. Musela se rozhodnout.

Zazvonil telefon na stole.

„Jánska, pros...“

„Zase nebereš mobil, ty krávo! Na co ho máš?“

„Promiň, byla sem mimo.“

„Furt seš mimo! Bože! Co sem to... jo, ty párky sem vyhodil, už smrděly, tak až pudeš domů, tak skoč něco koupit, ať zase celej večer nežeru tyčinky s křupkama. Dneska máš zase aerobik?“

„Éé...“ zaváhala, ale jen na chvíli, a i to ji mrzelo. Teď musí být přesvědčivá. „Ne, volala cvičitelka, že to dneska odpadá, má nemocnýho malýho.“

„Má malýho... no dobře. Dyť přid' domů, podebatíme. Čau.“

„Ahoj.“

Zavěsila a vzala si mobil. Našla zmeškaný hovor od manžela a zrušila ho. Soustředila se na malý displej, počkala, až zhasne, a čekala dál. Mobil ztěžkl, už vážil metrák a stále přibíral. Teď, anebo nikdy. Pokud se nerozhodne teď, už se nerozhodne a všechno zůstane tak, jak je. Chce, aby všechno zůstalo tak, jak je?

„Do prdele, už ne...“

Mobil najednou vážil jen pár gramů a bylo jí jasné, co s ním. Stiskla tlačítka a přiložila si ho k uchu. Žena na druhém konci skoro výskala překvapením.

„Cóó, ty nemáš poradu? Dycky, když ti volám přes den, máš poradu, tak jak to, že teď ne? A co se stalo, že voláš ty mně?“

Nastalo ticho.

„Kristýno? Seš tam? Co je?“

Zase ticho, jenom supění.

„Kristýno!? Stalo se něco? Kris...“

„Zorko...“ začala Kristýna, ale ne a ne to vyslovit. Poslední možnost zůstat jen obyčejnou ředitelkou. Poslední možnost, protože když to řekne... „Zorko,“ zopakovala a vydechla z plných plic, „já sem se už rozhodla. Souhlasím s tebou. Měly bychom se sejít.“

A bylo to venku. Teď se odmlčela druhá strana.

„No do prdele!“ vyrazila ze sebe jedním dechem. „Tak to mě poser! No nic, nejvyšší čas dát kafčo a hodit řeč. Dneska večer?“

„Ne, dneska musím bejt doma.“

„Aha!“

„Musím! Pochop. Zejtra v deset mám jednání na ministerstvu a pak, řekněme v jedenáct, bychom mohli.“

„Sme dohodnutý. Voláme si. Čau. Vlastně ne! Seš tam eště?“

„Sem.“

„Stalo se něco? Seš zase krvavá?“

„Ne, tentokrát ne.“

„Tak něco jinýho?“

„Ne, sem v práci a sem úplně v pohodě.“

„Tak fajn! Tak zejtra, čau, kočko.“

„Čau.“

Už odzvonilo.

Ředitelka gymnázia Kristýna Jánska vstala, odešla do kouta ředitelny, kde měla skříň s osobními věcmi, vzala si kabelku a opatrně balancujíc na jedné noze se přezula. Pohodlné nízké polobotky vyměnila za vysoké högelky na nehorázném podpatku. Narostla o sedm centimetrů a její už tak dokonalá figura dostala jakoby mávnutím kouzelného proutku úplně jiné, opravdu božské tvary.

„Jdu na poštu,“ oznámila zástupkyni a nečekajíc na odpověď a námitky, vyběhla ven.

Nešla na poštu, nešla vlastně nikam. Potřebovala se jen nadýchat čerstvého vzduchu a uspořádat si myšlenky. Právě se rozhodla pro něco vážného, něco tak vážného, že jí to může od základu změnit celý život.

Začala tím, že vykročila. Vykročila a zahrnula vpravo do parku před školou. Dva výrostci na kole, co měli být tou

dobou ve škole, ale nebyli, se jí šikovným manévrem vyhnuli, zabrzdili, otočili kola a opření o jednu nohu zůstali stát a civěli za ní.

„Číhej na to řezivo!“

„Starší ročník výroby, ale ujde.“

„Sleduješ ty nohy? A prdelku?“

„Bombice, slušná bombice. Sleduj ty lejtka a ty štekle. Jak se nese.“

„Ušla by, i když je stará...“

Otočili kola a uháněli na sídliště.

Napnutá lýtka a dokonalý zadek v obtažené sukni se na vysokých podpatcích vzdalovaly od školy a podpatky se z neobvyklé procházky opravdu radovaly. Nahlas a vesele klapaly: klapý-klap, klapý-klap.

Byla to pastva pro oči. Krása na podpatcích.

2

„Chlapci moji zlatý, co vám budu vykládat, zase mě ty naši doktoři nasrali,“ oznámil kolegům tlustý Váňa a celý zpocený a upachtěný se rozvalil na židli. „A to počasí mě taky sere. Co je to za květen, když je venku třicet dva stupňů?“

Malý Kuky vstal, přešel k oknu a zkoumavě se zahleděl na teploměr za oknem.

„Dvacet šest,“ opravil parťáka.

„Na sluníčku, ale já myslel ve stínu, ty chytřej!“ nedal se Váňa.

Burger složil noviny a zapálil si cigaretu. Tušil, že návratem Váni od lékaře nuda v kanceláři konečně končí. Automaticky odklepl a až teď si všiml, že jedna cigareta s převislým popelem mu skomírá ve žlábků popelníku. Típl ji a mocně si potáhl z nové. Stávalo se mu to často, skoro vždycky. Mlčky čekal.

Oto Hanzel se právě rozhodoval, zda si rozloží čištění na zbraně a ojede některou z kovových milenek, anebo šlohne Burgerovi noviny a zašije se na záchodě. Příchod Váni rozhodl. Složil si ruce za hlavu a zaklonil se na židli. Balancoval na zadních nohách a taktéž čekal. Na záchod nešel, to by byla škoda.

Krauz měl práci, psal zprávu z posledního vyšetřování v terénu a Chosé mu pomáhal, seděl v rohu v křesle a dřímал. Oba měli Váňu a celý jeho zdravotní stav na háku.

„Držte huby! Píšu!“

„Richarde, na nemocného člověka takhle nemůžeš,“ napomenul Krauze Burger. „Co když se mu udělá zle a budeme muset volat sanitku?“

„Volejte mu klidně i výjezdovku z masokombinátu s dovozem čerstvých tlačenek přímo pod nos, hlavně buďte ještě chvíli ticho, jinak to nedopíšu.“

„Potichoučku,“ napomenul všechny Burger, neboť dobře věděl, jaká otrava je psát policejní zprávy.

Váňa vydržel tiše celé dvě minuty.

„Ve středu sem byl na odběrech, dneska pro výsledky.“

„A...?“ zajímal se Kuky.

„Doktor říkal, že mám lepší výsledky než tři vrcholový sportovci dohromady.“

„Tak co potom...?“

„Trojnásobnej cholesterol, trojnásobný tuky, trojnásobnej cukr a prej, aby tam byla nějaká změna oproti minulejm odběrům, tak mi už vyskočila i kyselina močová.“

„A brali ti fakt jenom krev? Nekápla jim do zkumavky kapka ovaru?“

„Ty seš debil a skončil sem s tebou!“ ukončil Váňa Kukyho zájem o svůj zdravotní stav.

„Počkej, počkej,“ zasáhl Burger, aby nedošlo k útoku na veřejného činitele v činitelově vlastní kanceláři. „Rozbor krve je na hovno, tam si můžou ty laboranti dopsat čísla, jaký chtěj, to přece známe! Podstatná je váha. Vážili tě? Kolik máš?“

Váňa ztuhl. Všichni ztuhli. Krauz přestal klapat do klávesnice a zvědavě zvedl hlavu.

„No...“ Váňa zkusil úhybný manévr, mávl rukou, jako že nic, ale všechny oči mu visely na rtech a musel s barvou ven. „No, zkoušeli to, ale nemohli...“

„Nekecej, proč nemohli?“

„Protože jim vzali starou váhu se závažím a vyfasovali moderní, digitální.“

„A...?“

„A ty vážej jen do sto šedesáti kil...“ zkormouceně sklonil hlavu. Ale vzápětí ožil a pokračoval: „Ale to je svinstvo! Uznejte sami, jak k tomu přídeme my, normální, co vypadáme trochu k světu, abychom se ani nemohli u doktora zvážit? To budou odteď vyšetřovat jen takový chrtý, jako ste vy? Seru na takovou demokracii, já chci ruskej model zdravotnictví, tam bylo všechno železný, masivní a váhy univerzální – jak na člověka, tak na vepřový boky!“

Chvíli ho litovali, chvíli se smáli a Burger, nejbližší u něj, ho soustrastně poplácal po rameni. Nemoc se zvažít u lékaře, to musí být traumatický zážitek. Aby ho přešel stres z prožitého traumatu, rozhodl se Váňa, že se bude léčit sám, zalovil v igelitce a rozložil si malou svačinku od mámy.

Krauz dopsal. Poslední písmeno trefil z výšky půl metru, a ještě ho i okomentoval.

„Kurva, a je to!“

Zprávu psal už druhý den a měl jí plné zuby. I když mu psaní nečinilo takové problémy jako kolegům, stejně byl rád, že ji dopsal. A hned si i rýpl.

„Váňo, poslouvej, chodíš na odběry každého půl roku, to fakt musíme pořád dokola poslouchat, jak seš přežraný a tlustej, a řešit tvůj cholesterol? Co kdybys konečně zhubnul a dal nám všem pokoj?“

Váňa polkl a zamával Krauzovi torzem klobásky.

„Vidíš, Řišo, ty jedinej si na to přišel i bez doktorátu z medicíny. Tohle mi dneska ani jeden doktor neřek.“

„Protože se tě boješ. Nasrat takový hovado v ordinaci... kdo by to riskoval?“

Chosé se probudil, protáhl se, zívá a taky chtěl přispět nějakým takřka geniálním postřehem do debaty, ale otevřely se dveře, vešla Petra Pergnerová z vedlejší kanceláře a předběhla ho.

„Zdarec. Ste tu všichni? Ste. Tak vám něco dám.“

Nejbliž ke dveřím seděl už probuzený Chosé. Petra mu podala kartičku. Chosé zaostřil a přečetl si text.

„Ježíšikriste,“ zašeptal.

Druhý v pořadí byl Váňa.

„A dopele... au...“ řekl s plnými ústy, ale každý mu rozuměl, neboť zděšení z přečteného textu měl vepsáno ve vyvalených očích.

Petra pokračovala dokola a podávala jim kartičky.

„No nazdar,“ zasténal Burger.

„To nemyslíš vážně,“ podržel mu stranu Kuky.

„No, potěš tě pámbů, děvče nešťastný,“ kondoloval Hanzel.

„No konečně,“ řekl Krauz a vstal.

Krauz jediný necivěl na svatební oznámení jako tele na nová vrata, vstal a doširoka roztáhl ruce. Petra mu vyšla